

MIC	MATICHON <small>INFORMATION CENTER</small>	Subject Heading : 61287758
Source :	คม ชัด ลึก	
Date : - 6 ก.ย. 2561	Page : 4	No :

ค้านตั้ง 'ไบโอฮับ'

ห่วงกระทบชุมชน 'ทำลายสิ่งแวดล้อม'

หลายปีที่ผ่านมาประเทศไทยมีแนวนโยบายในการใช้พลังงานทางเลือกจากทั้ง ลม แดด ชยะ น้ำและชีวมวล ทำให้ผู้ประกอบการ หรือนายทุนรายเล็ก รายน้อย รวมถึงรายใหญ่ยื่นใบขออนุญาตในการประกอบการเพราะนโยบายล่อใจแกม หากลงทุนรับรองมีกำไรแน่นอน แต่ในการลงทุนบางพื้นที่มีปัญหาเพราะประชาชนไม่เห็นด้วยและไม่ยอมให้ตั้ง เนื่องด้วยปัญหามลภาวะ ปัญหาที่ดิน ปัญหาสิ่งแวดล้อม ตามมามากมาย และที่สำคัญหลายโรงงานที่ตั้งมาก่อนหน้านั้นมักจะมีปัญหาด้านสิ่งแวดล้อมที่ยังแก้ไขไม่ได้

โดยเฉพาะที่น่ากลัวคือ โรงงานน้ำตาลที่มีตั้งอยู่แล้วในหลายพื้นที่ ได้ยื่นขออนุญาตผลิตไฟฟ้าชีวมวลเพิ่มขึ้นด้วย ทำให้ประชาชนที่อยู่ในพื้นที่หวาดหวั่นเรื่องมลภาวะ เพราะแค่เฉพาะปัญหาโรงงานน้ำตาลก็เยอะแล้ว และยังมาพ่วงโรงไฟฟ้าชีวมวลเพิ่มอีก เกรงจะมีปัญหาไม่รู้จบ

มีตัวเลขในพื้นที่ภาคอีสานที่รัฐบาล พล.อ. ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ได้อนุมัติให้ตั้ง "ไบโอฮับ" เป็นศูนย์กลางในพื้นที่ฐานการผลิต และจะมีโรงงานน้ำตาลพ่วงโรงไฟฟ้าชีวมวลเพิ่มขึ้น 29 โรงงาน โดยแผนยุทธศาสตร์อ้อยและน้ำตาลทราย พ.ศ.2558-2569 วางเป้าหมายเพิ่มพื้นที่ปลูกอ้อย 5.47 ล้านไร่ เพิ่มผลผลิตเอทานอล 2.88 ล้านลิตรต่อวัน เพิ่มผลิตไฟฟ้าชีวมวล 2,458 เมกะวัตต์ จากนั้นได้จัดทำแผนแม่บทการพัฒนาศูนย์กลางอุตสาหกรรมชีวภาพ หรือไบโอฮับ เสนอให้ คสช.ใช้ มาตรา 44 เรื่องการยกเว้นบังคับใช้กฎกระทรวง ตาม พ.ร.บ.การผังเมือง พ.ศ. 2518 ในโรงงานน้ำตาลทราย และโรงงานผลิตผลิตภัณฑ์อื่นที่ใช้อ้อยเป็นวัตถุดิบที่ตั้งควบคู่กับโรงงานน้ำตาลให้

“
ขณะนี้หลายพื้นที่ที่กำลัง
มีการขออนุญาตก่อตั้ง
โรงงานน้ำตาลและฟอง
โรงไฟฟ้าชีวมวลมาด้วย
จึงถูกคัดค้านจากกลุ่ม
นักพัฒนาและประชาชนใน
พื้นที่ เพราะห่วงเกรงเรื่อง
มลภาวะและผลกระทบต่อ
สิ่งแวดล้อม ทั้งที่ จ.ยโสธร
อำนาจเจริญ ร้อยเอ็ด
สกลนคร และอีกหลายแห่ง
”

สามารถก่อสร้างได้ในพื้นที่การเกษตร มีการศึกษา
และจัดทำรายงานอีไอเอให้กลุ่มโรงงานที่ใช้วัตถุดิบ
ตั้งต้นจากอ้อย เพื่อใช้ในการขออนุญาตประกอบ
กิจการโรงงาน/ขยายโรงงานของผู้ประกอบการ
และมีการปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยอ้อยและน้ำตาล
ทราย และกฎหมายที่เกี่ยวข้องให้เอื้อต่อการลงทุน
ในอุตสาหกรรมจากอ้อยและน้ำตาลทรายมาอย่าง
ต่อเนื่อง

แต่จากการศึกษาข้อเท็จจริง การผลักดัน
เศรษฐกิจชีวภาพของกลุ่มทุน โดยวางเป้าหมาย
ฐานการผลิตในภาคอีสานนั้น เป็นการวางแผนที่
ไม่สอดคล้องกับความเป็นจริง ภูมิโนเวช วิถีและ
วัฒนธรรมท้องถิ่น

ประการแรก ปัจจุบันภาคอีสานมีโรงงานน้ำตาล
20 โรง พื้นที่ปลูกอ้อย 5.54 ล้านไร่ ผลผลิตอ้อย
58.612 ล้านตัน เชื้อเพลิงขานอ้อย 15.825 ล้านตัน
ผลิตไฟฟ้าชีวมวล 631 เมกะวัตต์ เอทานอล 1.4
ล้านลิตรต่อวัน ผลผลิตอ้อยทั้งหมดในภาคยังไม่พอ
สำหรับโรงงานอุตสาหกรรมเดิม การจะเพิ่มขึ้นของ
โรงงานน้ำตาลอีก 27 โรงงาน จะต้องเพิ่มพื้นที่ปลูก
อ้อยอย่างน้อย 7 ล้านไร่ โดยไม่ได้นับรวมผลผลิต
จากขานอ้อยที่ต้องใช้ในโรงไฟฟ้าชีวมวลที่ฟองมา
กับโรงงานน้ำตาล การเพิ่มเอทานอลจาก 511 ล้าน
ลิตรต่อปี เป็น 1,100 ล้านลิตรต่อปี ในไบโอบี
หมายความว่าจะต้องเพิ่มโรงงานผลิตเอทานอล
จาก 5 โรงงาน เป็น 15 โรงงาน

นอกจากนั้นมีการศึกษาที่ชี้ชัดว่า มีศักยภาพ
ชีวมวลในภาคอีสานอยู่ที่ 1,136 เมกะวัตต์ แต่
ปัจจุบันมีกำลังการผลิตติดตั้งที่ 631 เมกะวัตต์
กำลังการผลิตที่ขาย 403 เมกะวัตต์ ขณะที่ไบโอบี
วางเป้าหมายจะผลิตไฟฟ้าชีวมวล 1,800 เมกะวัตต์
เพิ่มพื้นที่ปลูกอ้อย 1.1 ล้านไร่ เพื่อป้อนวัตถุดิบน้ำ
อ้อยและน้ำเชื่อมเข้มข้น แต่ข้อเท็จจริงคือเฉพาะการ
ผลิตไฟฟ้าชีวมวลตามจำนวนดังกล่าวจะต้องใช้พื้นที่
ปลูกอ้อยถึง 7.5 ล้านไร่

ส่วนเป้าหมายของแผนยุทธศาสตร์อ้อยและ
น้ำตาลทรายฯ ที่จะเพิ่มพื้นที่ปลูกอ้อย 4 ล้านไร่
ผลิตไฟฟ้าชีวมวลจากขานอ้อยเพิ่มขึ้น 2,458
เมกะวัตต์ ในปี 2569 ข้อเท็จจริงคือ จะต้องเพิ่ม

กลบกระแชนตั้งโต๊ะแสดงความคิดเห็นไปไอฮับในอีสาน

พื้นที่ปลูกอ้อยไม่น้อยกว่า 10 ล้านไร่ ทำให้ขณะนี้หลายพื้นที่ที่กำลังมีการขออนุญาตก่อตั้งโรงงานน้ำตาลและฟาร์มโรงไฟฟ้าชีวมวลมาด้วย จึงถูกคัดค้านจากกลุ่มนักพัฒนาและประชาชนในพื้นที่ เพราะห่วงกรงเรื่องมลภาวะและผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ทั้งที่ จ.ยโสธร อำนาจเจริญ ร้อยเอ็ด สกลนคร และอีกหลายแห่ง ล่าสุดเมื่อวันที่ 27 สิงหาคม ที่ผ่านมา 6 องค์กรเครือข่ายองค์กรพัฒนาเอกชนได้เรียกร้องรัฐฟังเสียงประชาชน พร้อมกับให้ความรู้ประชาชนเรื่องผลกระทบต่อโรงงานน้ำตาล และโรงไฟฟ้าชีวมวล หลังมีข้อมูลออกใบอนุญาตให้สร้างรวดเดียว 27 โรงงาน

โดยตัวแทนภาคประชาชนระบุว่า ทางเครือข่ายประชาชนอีสาน ต้องการให้รัฐทบทวนยุทธศาสตร์อ้อยและน้ำตาล และแผนพัฒนาไปไอฮับ เพราะเชื่อว่าเป็นการเอื้อประโยชน์ให้แก่กลุ่มทุนเพียงบางส่วน อีกทั้งนโยบายสนับสนุนการเพาะปลูกพืชเชิงเดี่ยว ไม่สอดคล้องกับวิถีชีวิตของชาวอีสาน โดยเฉพาะเกษตรกรชาวไร่อ้อยที่มีต้นทุนการผลิตอยู่ที่ 1,280 บาท แต่กลับพบว่าตลอด 10 ปีที่ผ่านมาเกษตรกรมีต้นทุนการผลิตอยู่ที่ 2,000 บาท “การอนุมัติโครงการทั้งหมดให้ผู้ประกอบ

การ จะต้องระงับไว้ก่อนจนกว่ารัฐจะมีกระบวนการนโยบายสาธารณะ ที่มีทั้งการสำรวจ รับฟังความคิดเห็น ประเมินผลกระทบทั้งผลดีและผลเสีย จัดเวทีประชาพิจารณ์รับฟังความคิดเห็น ที่จะส่งผลกระทบต่อสุขภาพ สิ่งแวดล้อม เศรษฐกิจ สังคม และชุมชน เพื่อให้ประชาชนมีข้อมูล ข้อเท็จจริง มีความเข้าใจเพียงพอที่จะประกอบการพิจารณาความเหมาะสมของแต่ละโครงการ” เอกนิษฐ์ ป็องภัย ตัวแทนนักพัฒนาภาคอีสาน ระบุ

นอกจากนั้นยังมีประชาชนในอีกหลายพื้นที่ที่ยังไม่มีความมั่นใจและไม่มีความรู้เรื่องการก่อสร้างไปไอฮับ และไม่รู้อะไรเรื่องผลดี ผลเสีย ของการดำเนินการตามแผนนโยบายดังกล่าว และหากเรื่องนี้รัฐบาลอยากจะทำให้สามารถดำเนินการไปได้ตามที่วางแผนเอาไว้ ควรให้ข้อมูล ให้ความรู้ และเปิดเผยข้อเท็จจริงเพื่อให้ประชาชนได้เข้าใจและตัดสินใจว่า เห็นด้วย หรือไม่เห็นด้วย เพราะหากมีการก่อสร้างลงไปพวกเขาซึ่งอยู่ในพื้นที่คือกลุ่มคนที่จะมีส่วนได้ส่วนเสียในเรื่องนี้อย่างปฏิเสธไม่ได้

เพราะหากมีน้ำเน่า มีปัญหามลพิษ คนที่จะต้องได้รับผลกระทบเป็นคนแรกคือคนที่อยู่ในพื้นที่หาใช่คนที่นั่งอยู่ในทำเนียบรัฐบาลแต่อย่างใด

● สุมาลี สุวรรณกร, กวินทรา ใจซื่อ ●